

אנטומיה של התעוררות קיומית

מבוסס על הגותו של יהודה (אודי) הרשור

על אופיו של הברית, משמעות התשובה, והמרחב הלימינאלי של ראש השנה.

שתי תבניות קיום מנוגדות

קיום א-טריוויאלי (ברית ותשובה)

- **המניע:** בחירה אקטיבית, חריגה מהרוב, וחירות מוסרית.

- **התודעה:** תלוי ועומד. שקול לחלוטין (מחצה על מחצה) בכל רגע נתון.

- **הפוטנציאל:** טיהור, תיקון מוסרי, וקיום אלמותי פלאי.

קיום טריוויאלי (חזקה ורוב)

- **המניע:** אינרציה, הרגלים, וקונפורמיות תרבותית. מה שהיה הוא שיהיה.

- **התודעה:** הכל מובן מאליו. זרימה פסיבית עם המציאות הנתונה.

- **הסכנה:** תרדמת קיומית ואשליית אלמוות (שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך).

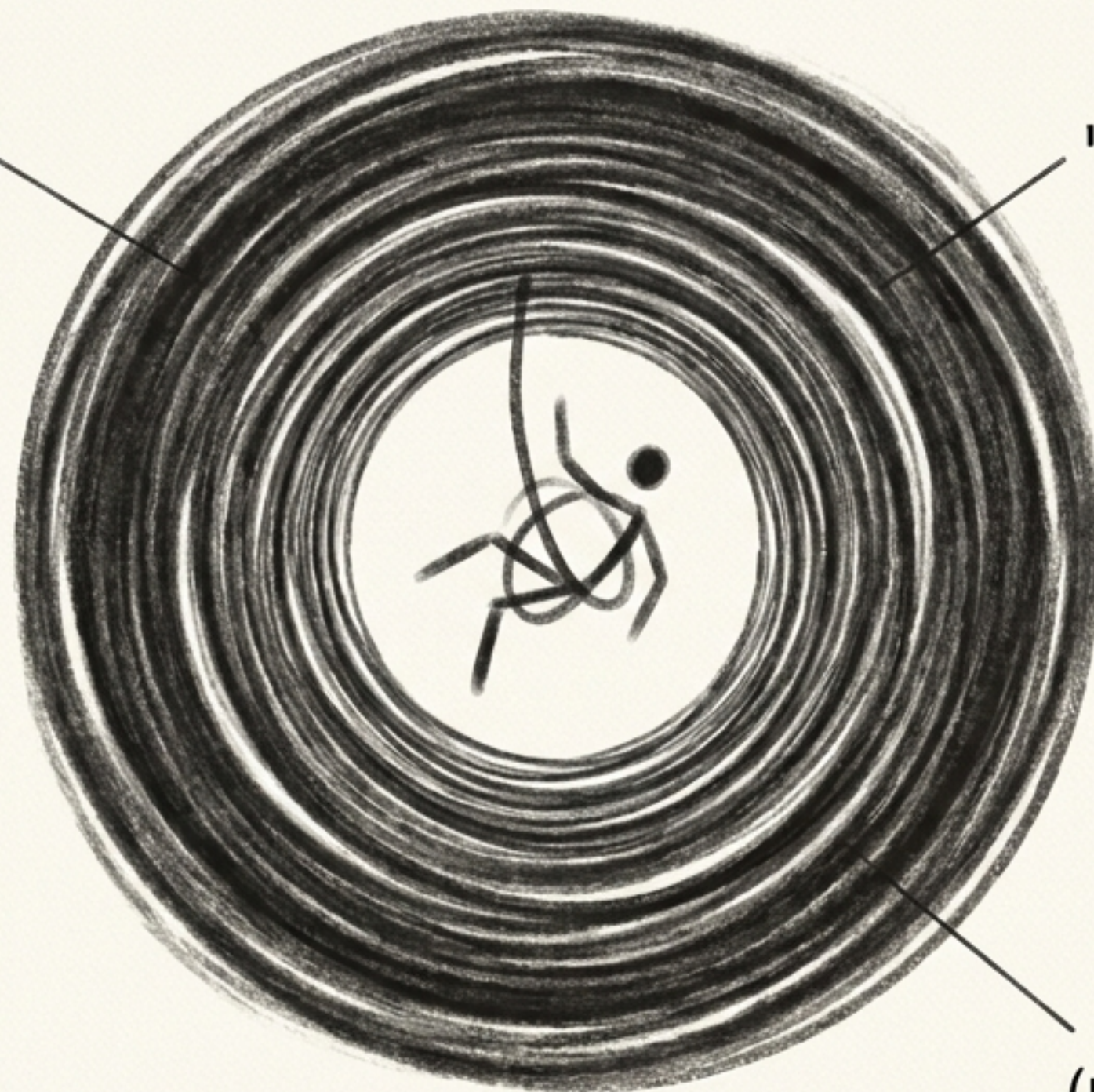
הברית אינה מסמך משפטי אלא חיתוך המציאות

"דֶּרֶךְ הָעֲבָרָה... עוֹשִׁין מַחִיצָה מִכָּאן
וּמַחִיצָה מִכָּאן וְעוֹבְרִים בִּנְתִּים..."

מימושה של הברית מתקיים אך ורק במרחב
הלימינאלי (הגבול שבין לבין). כניסה לברית
משמעותה יציאה מהזרימה הטבעית ויצירת
הוויה חדשה לחלוטין, המוחרגת מהשגרה.

סד הקיבעון ההלכתי-קיומי

פעולה אוטומטית:
קימה בבוקר מתוך מנגנונים
קבועים ואינרציה.

שלטון הרוב: תפיסות
הראוי והפגום מוכובות על ידי
הסביבה (הלך אחר הרוב).

התנגדות לשינוי:
המציאות נוטה להנציח את
עצמה (העמד דבר על חזקתו).

הצעד הראשון של התשובה דורש לרסק את העולם ממציאותו החזקתית.

הבינוני של הרמב"ם מגלם את אידיאל המתח המוסרי

"לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כאילו חציו זכאי וחציו חייב."

האמת הקיומית (אתכפיא):

הבינוני אינו הממוצע, אלא האדם המחלץ עצמו מהקיבעון ונמצא במאבק מוסרי מתמיד, מסרב לשקוע באוטופילוט.

הטעות הסטטיסטית:

האם ייתכן שהעולם נתון בדיוק בנקודת אמצע מתמטית? מציאות כזו היא אבסורדית ונדירה.

קול השופר מפרק את האוטופילוט

הקול המטא-קולי (קול הפשוט):
איפוס מערכות. מחזיר את
האדם לרגע הקדם-אמירתי,
הקרם-אמירתי, לפני שהשפעות
הסביבה כליו אותו בתבניות.

הקול המטא-קולי (קול הפשוט):
איפוס מערכות. מחזיר את האדם
לרגע הקדם-אמירתי, לפני
הקדם-אמירתי, לפני שהשפעות
הסבנב כהו כלאו אותו בתבניות.

הקול הנייטרלי:
קול חף מניסוחים, אותיות או
מילים. בלתי אפשרי
שלא להסכים איתו.

הקול המעורר:
עורו ישנים משנתכם- שבירת
הנחת העבודה שהמציאות
טריוויאלית (הבלי הזמן).

להשעות את האנרציה הקיומית ביום הדין

צדיקים ורשעים (נחתמים לאלתר):
שניהם מחוץ למסגרת הטבעית. הצדיק
שייך לעולם אלמותי, והרשע איבד
את צלילותו ואת היכולת לתשובה.

הבינוניים (תולין להם):
התלייה אינה עונש
אלא מצב צבירה קיומי.

להיות בינוני משמעו להיות תלוי ועומד – שום אנרציה של חזקת חיים אינה מחייבת את המשך קיומך. אתה נידון לחיים רק מכוח בחירתך בתשובה.

אימת החידלון כמנוע המייצר חיים

“לעולם יראה אדם עצמו כאילו הוא נוטה למות... שמא ימות טרם שיזקין”

התוצאה:
מעבר אל שכל צלול
ודביקות בלתי אמצעית
במקור החיים.

מיתת הנשיקה (מורה נבוכים):
ההתקרבות האמיצה לאפשרות
המוות מאפשרת הימלטות
מדחפים פיזיים עיוורים.

תודעת המוות מנפצת
לחלוטין את אשליית חזקת
החיים. היא מונעת את
שרירות הלב השאננה.

התרת נדרים מאפסת גם את החזקות הרוחניות

הפרדוקס: מדוע אנו מתירים בערב ראש השנה גם קבלות חיוביות ומנהגים של מצווה?

ההכרעה: לא רק כדי לחמוק מעונש טכני, אלא כדי לחלץ את עצמנו מהקיבעון. אנו מבקשים להיכנס ליום הדין מתוך תודעת בינוניות מלאה (דף חלק) – לבחור בטוב מחדש, בהכרעה אקטיבית וצלולה, ולא מתוך אינרציה של חולשת עבר או הבטחה אוטומטית.

עקידת יצחק שוברת את ההמשכיות הביולוגית

אברהם אבינו מפר באחת את הטריטוריות הקיומיות. במקום שבו חיים ומוות היו שקולים לחלוטין בתוֹך, מתוֹך שוויון נפש (ביטול החזקה הטבעית), נולדה הברית הלאומית הנצחית שאותה אנו מזכירים ביום הדין.

החיים במרחב הברית אינם ברירת מחדל

"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב
ואת המוות ואת... ואת המוות ואת הרע...
ובחרת בחיים"

במרחב הברית, החיים אינם
חזקתיים. הם אינם נתונים מראש.
מראש. לחיות באמת משמעו
להכריע את הכף בכל רגע מחדש
מתוך מאמץ ותודעה מתמדת.

מדוע התורה מצווה לבחור
בחיים? הרי החיים הם
המצב הנתון והטבעי!

משוואת הגאולה היהודית

אין ישראל נגאלין אלא בתשובה – הגאולה אינה תהליך היסטורי פסיבי, אלא תולדה ישירה של הוויה המסרבת לשקוע בטריטוריות של הרוב.

לחיות במרחב ההכרעה

יהי רצון שנזכה לחרוט עצמנו בסוד הקיום הבריתי, הא-טריוויאלי.
להתגבר ולהתעלות בתשובה מתמדת,

ולהיכתב ולהיחתם לחיים אמיתיים.
ולהיכתב ולהיחתם לחיים אמיתיים.